

V i c z i á n Á k o s

HALÁLOS
HASZONSZERZÉS

2.

A bosszú

Alig telt el két év, amikor is újra a Spichorn lábánál találtam magam Emmalina panziója felé menet. Szerencsére ezúttal a hideg, zord tél helyett, meleg nyári levegő uralkodott, és lágy szellő simogatta a bőrömet. Mindig kíváncsi voltam rá, hogy milyen lehet ez a táj tavasszal, vagy esetleg a nyári hónapokban. Most végre lehetőségem nyílik rá, hogy megtapasztaljam. Bár, Emmalina levelében nem csak egy kellemes nyári pihenésre szóló meghívás volt, hanem egy segítségkérés is. A két éve itt töltött pár hetem alatt történt eseményekre visszagondolva, reméltem, hogy nem olyan horderejű a dolog. Nem kellett hozzá sok akkor, hogy végleg itt is maradjak. És ezt nem a jó értelemben gondoltam. A hosszú vonatúton volt időm többször is elolvasni a levelét és vissza-visszagondolni az itt történetekre. Reméltem, hogy nem a hotellel van megint valami, mert akkor az itt tölteni kívánt napok nem lesznek túl nyugodtak a számomra.

Nagyon vártam, hogy végre megérkezzek a célállomáshoz. Leszálltam a vonatról és rögtön fogtam egy taxit. Azaz, csak fogtam volna, mert amikor be akartam szállni egy hang a hátam mögül megszólított:

– Nem is kíváncsi rá, hogy nyáron milyen a vezetési stílusom?

Hátrakaptam a fejem, és nagyon megörültem amikor, megláttam Fredet. Végre egy ismerős arc. Bár nem szívesen ülnék be mellé, ha megint tél lenne, de ezúttal nem csúsztak az utak.

– Fred! De örülök, hogy látom! Hogy van?

– Köszönöm John. Remekül. Maga semmit sem változott. Ugyan olyan keménykötésű, mint amikor legutóbb láttam. – mondta Fred mosolyogva és közben, a bal bicepszemet fogdosta –

– Igyekszem tartani a formám, és még nem vagyok olyan öreg, hogy ez nehezemre essen.

– Hahaha!! Ez jópofa! – mondta kacagva – Merre lesz az út?

– A panzióba megyek.

– Akkor jöjjön, elviszem! Bocs haver, hogy lenyúloom a fuvart! – mondta Fred a taxisnak, aki nem szólt semmit csak intett egyet a fejével, jelezve, hogy: mit bánom én –

– Köszönöm a fuvart előre is.

– Ó. Ráér még azzal. – mondta és közben legyintett egyet –

– Remélem, nem veszi zokon, de inkább előbb köszönöm meg, mert ha nem érnék oda egyben, akkor is tudnia kell, hogy hálás vagyok. – mondtam nevetve –

– Hahaha! Maga tényleg nem változott, csak a humora lett kifinomultabb.

– Csak azért merek ennyire viccelődni, mert már ismerjük egymást. Egy idegentől ez nekem se tetszene.

– Ezt nagyon jól látja John. Látszik, hogy azért ragadt magára valami, amikor itt töltött pár hetet.

– Igen. Befogadtak az emberek, úgyhogy igyekszem nem csalódást okozni senkinek.

– Ez nagyon helyes, de magában biztosan nem fognak csalódni. Főleg azok után, amit megtett az emberekért. Visszaadta a falusiak bizalmát egymásba és végre minden olyan volt, mint régen. – mondta Fred, de az utolsó mondatánál kicsit elcsuklott a hangja, és a tanácstalanság ült ki az arcára –

– Hogy érti azt, hogy volt? Már nem?

– Majd Emmalina mindent elmond. De nekem ez az egész olyan, mint egy kísértet mese.

– Rendben van.

Beültünk Fred kocsijába és elindultunk a panzióba. Nem tudtunk egy szót sem szólani egymáshoz, mert Fred a szokásos formáját hozta vezetés közben, azaz morgolódott mindenkivel, aki előtte ment vagy vele szembe jött, én pedig a gondolataimba merültem. Mi történhetett itt, amihez az én segítségemre van szükség? Alig vártam, hogy felérjünk a panzióhoz. A türelmetlenségem miatt ez az út egy örök-kévalóságnak tűnt.

Sikeresen megérkeztünk. Megköszöntem a fuvar Frednek, aki mondta, hogy ha lesz egy kis időm, akkor szívesen látnak majd a falu kocsmájában, a régi idők emlékére. Mondtam, hogy semmiféleképp sem fogom kihagyni. Elköszöntünk, aztán ő ment a saját dolgára, én pedig megálltam egy pillanatra a panzió előtt és néztem egy darabig. Aztán hátat fordítva az épületnek, a fenyvest kezdtem nézegetni. A zöld fenyőfák, a lágyszellők engedelmeskedve táncoltak jobbra-balra. Az erdő madárhangoktól zengett, ami körülölelte a panziót. A friss levegő átjárta mindenemet. Nem értettem, hogy egy ilyen helyen, mi probléma lehet? Főleg, hogy az emberek ugyan zárkózottak kicsit, de ha megkedvelik az idegeneket, akkor nagyon barátságosak tudnak lenni, és családtagként kezelnek. Nagyon sok emlék tört rám hirtelen, de egyiknek sem volt ideje úrrá lennie rajtam, mert ismét egy ismerős hang szólított meg.

– Barátom! – jött egy harsány szó a hátam mögül – na, végre, hogy ideért!

Peter volt az, aki rám kiáltott és széttárt karokkal sietett, hogy üdvözljön. Megölelt és megpaskolta a hátamat egy párszor.

– A fene vinné el, maga még mindig ugyan olyan kemény, mint egy szikla!

– Maga a második, aki ezzel fogad, de mindenesetre köszönöm.

– Hogy hogy? Ki volt, aki még ezt állította?

– Fred. Ő hozott ide az állomásról.

– Áhá! Már értem. – mondta fülig érő vigyorral –

– Remekül néz ki maga is Peter. Csak nem elkezdett edzeni?

– Ugye, hogy látszik? Senki nem vette eddig észre rajtam, de majd megmondom nekik, hogy maga igen. De, nem is érdekel az ő véleményük, csak a magáé.

– Ennek örülök.

– Jöjjön! Menjünk be! Emmalina már nagyon várja magát. Egész álló nap a fogadására készült, mindenféle finomsággal.

– Hm. Ezt örömmel hallom, ugyanis eléggé megéheztem az út során.

– Nem a szomszédban van, nem igaz? – mondta nevetve –

– Hát, nem. De megéri ide elvonatozni, akármeddig tartson is.

– Ezt jó hallani.

Beléptem a panzióba és mintha csak tegnap lettem volna itt. Minden ugyan olyan volt. A székek, asztalok a kis piros-fehér kockás mintázatú abrosszal leterítve, és minden precízen elrendezve. A recepciónál egy új fickó volt, akit Hermannak hívtak. Szimpatikus volt így első ránézésre. Alacsony, középkorú, de fiatalos, rövid fekete hajú, kerek, mosolygós arcú. A pult mögül még éppen kilátott. Gyorsan regisztráltam magam, aztán felvettem a szobám kulcsát. Meglepő volt, mert Emmalina megtiltotta, hogy bárki felvehesse azt a kulcsot, amit kaptam. Csak nekem adhatták ki. És az is meglepő volt, mindinkább furcsa, hogy ugyan azt a lakosztályt kaptam meg, amit két évvel ezelőtt is. Egyre több nekem a hasonlóság, csak még azt nem tudom eldönteni, hogy ez jó lesz-e, vagy sem. A fogadóshölgy az irodájában volt és, mint ilyenkor általában, a számlákat rendezgette. Amint benyitottunk Peterrel, abban a pillanatban dobta le a papírokat az asztalra és már szaladt is, hogy jó szorosán megöleljen és adjon két nagy cuppanóst az arcomra. Azon csodálkoztam, hogy amióta itt vagyok, még a táskámat sem tudtam letenni a földre. De ezt Emmalina meleg fogadtatása után rögtön megtettem, majd helyet foglaltunk. A fogadóshölgy az asztala mögött lévő nagy forgószékben helyezkedett el, mi Peterrel meg az előtte lévő fotelekben.

– Milyen volt az utazás John? – kérdezte Emmalina –

– Hosszú. De nagyon sokat elmélkedtem közben.

– Akkor majd egy jó kiadós vacsora rendbe hozza magát. – mondta mosolyogva –

– Az már egyszer biztos.

– Már nyári szezón van, úgyhogy minden finomságot meg kell kóstolnia John, amit a farmomról hozok. Nagyon jó az idei termés...